

AUTOR NOVELY "NA TEBE JSEM, LUMPE, KRÁTKÝ!"

ZSOLT STANÍK

ZVLÁŠTNÍ NÁHODA

novela

Příběh o lásce, nenávisti, nevěře, krutosti, trápení

ZVLÁŠTNÍ NÁHODA

Zsolt Staník

„Pane Donáte, dočetl jsem váš nový román ‚Zvláštní náhoda‘, který jste mi poslal k posouzení možnosti vydat ho v našem nakladatelství Karopress,“ začal rozhovor v kanceláři redakce populární literatury její šéf Jan Kozák. Pokračoval: „Příběh je to zajímavý, námět neobvyklý, krutost v závěru dá čtenáři zapomenout na happyend, kterému se mu dostává u většiny románů. Dlouho jsem přemýšlel nad tragickým koncem Anety způsobeným drastickým jednáním sadisty Dana. Nakonec jsem usoudil, i s ohledem na skutečnost, že většina knih z našeho vydavatelství končí sladkým koncem, uspokojit i čtenáře hororových příběhů. Těch krutostí je v příběhu ale hodně, doporučil bych vám proto pojmout ten závěr trochu lidštěji, aby čtenáře po jeho přečtení neprovázely v noci strašidelné sny. Ty s největší pravděpodobností bude mít i tak. Od našich čtenářů očekávám řadu smíšených reakcí. Naše vydavatelství se dostane určitě na stránky novin, možná i do rádia a televize. Z mého pohledu to bude však vítaná neplacená reklama.“

„Jsem moc rád,“ dostal se ke slovu autor, „že mám u vás s ním dveře otevřené a také doufám, že i z hlediska zisku z prodeje to bude pro vás i pro mne zajímavé.“

„Mám stejný pocit,“ redaktor na to, „doporučil bych vám upravit některé kapitoly na základě mých připomínek a sladit tím probíhající

děj. Jak víte, je to normální postup vzhledem k tomu, že za její vydání jsem spoluzodpovědný.“

„Budu se maximálně snažit, pokud to nenaruší původní záměr děje, vašim návrhům vyhovět.“

S těmito slovy ukončil Petr Donát návštěvu redakce. Muži si podali ruce a oba se se zvednutými palci s přáním úspěchu rozloučili.

2

„Hm, nebude to snadné,“ pomyslel si Petr po příchodu domů při pohledu na společné foto s přítelkyní Beatou, které viselo nad jeho pracovním stolem. „Zažil jsem s ní krásné chvílky,“ řekl si nahlas a pokračoval samomluvou, „ne, nechápu, jak nás mohl ten krátký čas tak změnit.“

K jeho seznámení s Beatou došlo za zvláštních okolností ještě během studií. Seznámení dvou charakterově zcela odlišných typů.

Petr byl střední postavy, s hustými a dlouhými černými vlasy sahajícími na úroveň ramen, které jen zřídka okusily slast být potěšeny příjemnými zásahy hřebene. Ráno si je sice prošel rukama, ale to byly, s výjimkou jídla, kdy si je byl nucen odhrnovat od úst, snad jeho jediné dva pokusy narušit jejich tvary tvořené přirozeným růstem. Jinak bylo radostí sledovat jejich vlnění za větru. Jeho dlouhá košile bez límečku, většinou bílá, sahala daleko pod pás přes jeho široké plandavé, většinou černé kalhoty. Jejich délka byla alespoň o číslo

větší, než by se mu hodily a slušely. Jejich roztřepené spodní okraje svědčily o potřebě mít ženskou, která by je založila. Ta zatím chyběla. Kulaté brýle à la John Lennon mu přidávaly na jeho již tak silném výrazu hloubavého profesora filosofie. Tím zatím nebyl, ale jako klidného, chytrého, milého kluka se smyslem pro humor a s velikou fantazií ho na filosofické fakultě již bral celý ročník. Dovedl presentovat svoje výmysly s takovou přesvědčivostí, že je mnozí pokládali za příběhy pravdivé. Na jejich žádost je začal psát.

Čtení bylo jeho nejoblíbenějším koníčkem ve věku, kdy řada dávala přednost společenství dívek. Neznamenalo to ale, že se jich stranil, nebo je dokonce ignoroval. Vždyť pro svůj zajímavý vzhled a příjemné jednání se stal bez vlastního přičinění často středobodem jejich zájmu. Nezneužíval toho, i když si začal stále častěji uvědomovat, že život má i jiné stránky než ty, které prožívají jeho postavy v knize. I když s nimi v duchu žije, s jejich radostmi, trápením, sužováním apod., nejsou pro něj ničím jiným než nehmatatelnými subjekty. Nebylo tak divu, že se po nich začal poohlížet. Dalo by se říct, že zatím jedním očkem. Alkohol užíval s mírou, a i když díky němu byl v dobrém rozmaru, namlouvat si v tomto stavu u baru děvčata, která mu po pár sklenicích vína připadala někdy hodně poddajná, považoval za záležitost velmi ubohou. Byl pevně přesvědčen, že se pod barovým světlem může tak akorát pobavit, ne však vybrat si vhodnou dívku.

A co on? Které by se on sám hodil? Petr nebyl sebevědomý natolik, aby si nedokázal připustit, že by některé z jeho vlastností musely uchazečky tolerovat, což by platilo i naopak. Začal mít z toho

pomalu plnou hlavu. Nakonec se rozhodl, že mu je čas, na úkor čtení, příliš drahý na pokusy (a tušil, že často neúspěšné) najít si vhodnou partnerku. Rozhodl se pro náhodu. Pro situaci, kdy si nepřipravení padnou s dívkou do oka a oba při setkání pocítí hřejivý pocit u srdce. „Ano, to je ono,“ řekl si a zaťal obě pěsti na výraz spokojenosti nad touto myšlenkou.

3

Beata, sportovkyně tělem i duší, studentka fakulty tělesné výchovy a sportu, se usilovně připravovala na svoje první kajakářské závody v Praze na Vltavě. Dalo jí to hodiny a hodiny dřiny denně na vodě a v tělocvičně.

Při prvním pohledu na ni upoutají člověka okamžitě její překrásné blankytně modré oči vsazené do usměvavé hladké tváře. Blondátá hlava s krátkým, sportovně střiženým účesem. Pod ní dlouhý a štíhlý krk, hezká to spojnice s tělem. Na něm bylo pramálo tuku. Byl po fyzické zátěži přeměněn na roztomilé svalíky. Žádné bicepsy v tvaru boule, žádné stehna vzpěrače či lýtka závodního cyklisty. Její chůze byla lehká, krok při její střední výšce ne čapí, ale ani necupitavý, byl v japonském stylu.

Na přednášky a do sportovního areálu chodila vždy pěkně upravená, vždy ale se střídým make-upem, který ji na obličej nevytvořil novou tvář, ale pouze zdůrazňoval přirozené, hezké rysy.

Když ráno před odchodem stála před zrcadlem, byla s tou, co se na ni z něj dívá, spokojena. O něco horší to bylo po tréninku, kdy pot a voda smyly z tváře přidanou hodnotu a kdy lícní svaly zřetelně prozrazovaly únavu a vlasy, přes krátký sestřih, volaly po malé údržbě. Zrcadlo bohužel nikdy nelhalo. Vždy jí pomohlo změnit se podle svého přání a spokojenosti.

Během týdne tvořili její společnost většinou dívky a kluci na fakultě a ve sportovním vodním areálu. O víkendech jezdila obvykle ke starým rodičům do domu na okraji městečka Krkov. Byla jedináček, a tak ji hýčkali, jak jen mohli. Beatě nevadilo dělat jim radost. Nudou také netrpěla. Za vesnicí bylo větší jezero, kde trávila hodně času na kajaku. Rodiče se na ni chodili často dívat. Mimo jiné se také přesvědčit, že si nezádává s kluky. V tomto ohledu byly, bohužel, svérázní. Chtěli mít dceru pouze pro sebe, i když to byla už holka dospělá a připravená řídit si svůj osud sama. Usoudila, že jim to nemá smysl vymlouvat. Vždyť do Prahy na ni stejně neměli prodloužené prsty.

4

Nedaleko Krkova se nacházelo jezero Litava, do něhož vtékala řeka Slava, která způsobila v okolí mnoho problémů. Nebylo v této oblasti novinkou, že voda po dešti přetékala přes hráz a zaplavila sklepy a přízemí domů. Blízko jezera se nacházelo rekreační středisko

Zadary patřící ministerstvu kultury a školství. Bylo vybaveno tenisovými a volejbalovými kurty, vyhřívaným bazénem, bowlingem, velikou společenskou místností s kulečnickem, stolem pro stolní tenis atd.

Dvakrát do roka, jednou v zimním a podruhé v letním semestru, uspořádala fakulta filosofie několikadenní výjezdní seminář, na němž se prezentovaly práce studentů s následnou diskusí a vyhodnocením profesory.

Petr se těchto seminářů pravidelně zúčastňoval. Byl jedním z nejpilnějších prezentátorů. Zatímco se ostatní ve volných chvílích věnovali sportu a společenským hrám, Petr se rád procházel v okolí nebo na břehu jezera, kde rád a často vysedával a přemýšlel o životě, o lidech, o jejich trápeních a radostech. Odměnou mu za to byla řada nápadů na další práce, které mu prošly myslí a které si během chůze namlouval na diktafon.

Ve chvílích, kdy nechal hlavu odpočinout, sledoval dění na jezeře. Labutí párek se držel v době, kdy mohl očekávat něco do zobáku, u břehu, a dělal dobře, protože těch dobrot od rekreantů se mu dostalo hodně. Na protější straně jezera probíhal výcvik windsurfingu. Vzhledem k tomu, že dnes větřík pofukoval velice lehce a pomalu ustával, nebylo toho moc k vidění. Na klidné hladině odpočívaly se splasklými plachtami čtyři plachetnice. Uprostřed jezera byl božský klid, jen slabounce sem zaléhaly hlasy z pobřeží.

Podíval se na hodinky, bylo kolem páté. Den předtím, přibližně ve stejnou dobu, nedaleko od něj nasedala do kajaku, který sem dopravila přes lesík na vozíku, dívka v neoprenových kalhotách, bundě a

speciálních botách. Pozdravili se a než s ní stačil Petr prohodit pár zdvořilostních slov, nebyla už na doslech. Pozoroval, jak elegantně v pravidelném rytmu rozráží klidnou vodní hladinu a nechává za sebou roztomilé vlnky, které postupně mizely, až se nakonec rozplynuly do klidu hladiny.

„Dnes má malé zpoždění,“ říkal si kolem půl šesté, odložil knihu a díval se směrem, odkud včera s vozíkem na přepravu kajaku přicházela. Pozorně naslouchal. Najednou uslyšel zvuk, který nepochybně naznačoval chůzi po lesní pěšince plné listí, kůry a spadlých větvíček. Za oblým stromořadím se mu konečně naskytl toužebně očekávaný pohled na blížící se dívku ve stejném vodáckém oblečení jako včera. Stejný byl i vozík a žlutý kajak. Asi tak dvacet metrů před ním se zastavila, upravila si oblečení a poté pokračovala dále. Nemohla Petra minout, protože seděl na místě, kde i včera spouštěla kajak na vodu a nasedala do něj. Neměl moc času ji pozorovat zblízka, ale i ta chvilka mu stačila k tomu, aby se mu zalíbila. Pocítil něco, co mu říkalo: „Tebe, krásko, nemohu jen tak pustit beze slova k vodě.“ A ač byl jinak, pokud jde o dívky, hodně nesmělý, nyní si dodal patřičné odvahy a oslovil ji: „Dobrý den, slečno, je krásně a tak opět ideální den na projížďku, že? A že tak sama?“ „To jsem ale troufalý,“ řekl si.

Beata, které připadal Petr vzezřením zajímavý, se zastavila a odvětila: „Ano, ano, dobrý den, sama, v intenzivní přípravě na závody.“

„Jo, takhle se mají věci, promiňte, že jsem se vám nepředstavil, jsem Petr, Petr Donát.“

„Beata, Beata Nosková,“ odvětila a dívala se mu do očí. Petr silně zneklidněl, což se jí líbilo a prozrazovalo jí, že to není obyčejný tuctový balič ženských, kterým se snaží vyhýbat a odmítat je již v zárodku jejich snahy navázat s ní bližší kontakt.

„A co vy, Petře, tady také sám? Pouze s knihou a diktafonem?“ Petr ji stručně seznámil s důvodem svého pobytu v těchto končinách.

„Promiňte, Petře, čas kvapí, voda na mne čeká a poté rodiče doma, pokud se sem mezitím nedostaví.“

Petr si dodal pořádné odvahy, když se odhodlal vyslovit přání sejít se s ní další den v areálu rekreačního střediska.

„Hm, to asi nebude tak jednoduché, byla bych ráda, ale nepůjde to tak snadno. Mohl byste na mne dnes počkat. Jízdou dnes zkrátím,“ s těmito slovy nasedala do kajaku.

„Počkám a rád,“ prohlásil a s hřejivým pocitem spustil diktafon. Na novou stopu nahrál: „27. květen, šťastné seznámení s Beatou.“ Plánoval později zaznamenat podrobnosti o vývoji svého vztahu s touto sportovkyní. Pevně doufal, že tato stopa nezůstane u této první nahrané věty.

Beatě na vodě připadalo, že se jí zmocnil neobyčejně silný zdroj energie, který její kajak hnal dopředu obdivuhodnou rychlostí. Zdálo se jí přitom, že se pádla s radostí noří do vody a ukájí se předáváním této energie mohutné vodní přítelkyni.

Jak spatřila Petra na břehu, zmocnil se jí příjemný pocit, který dosud neznala. „Čím to je,“ říkala si, „vždyť ten, co se na mne dívá, je obyčejný dlouhovlasý mladík, který má hodně, ale hodně do krasavců z romantických filmů. Nejen vzezřením, ale i oblečením, které na

něm plandá jako na zahradním strašákovi. Určitě není vhodně zvolené na rande s dívkou. Musí to být něco zvláštního, co z něj vyzařuje a co nedovedu popsat.“

Blížila se ke břehu, a tak na další zamýšlení jí už nezbyl čas.

„Tak jsem tady, dnes jsem tomu moc nedala, napravím to další dny, mám ale na Vás tak více času než včera. Za předpokladu, že se tady neobjeví rodiče.“

„Jsem vám vděčný za každou chvíli, kterou mi věnujete, a ani ve snu by mne nenapadlo, že budu mít již třetí den po mém pobytu tak příjemnou společnost.“

„Mimochodem proč ne ty, Petře, my sportovci jsme zvyklí si tykat“ a podala mu ruku. „Říkáš již třetí den, já jsem na to musela čekat hodně, ale o hodně déle. Jak se ale říká ,kdo si počká, ten se dočká.‘ Promiň, trochu přeháním.“

„Ale ne, to vůbec ne, je to milé od tebe slyšet, i když mám pocit, že máš jisté zábrany. Asi rodiče, co?“

„Ano, ano, přesně tak, o víkendech to nemám s nimi jednoduché. Máme se moc rádi, ale ta jejich opičí láska mně začíná jít na nervy. Vůbec si nepřipouští, že jsem již dospělá a hlídají mne na každém kroku. O kluky nesmím ani jen zavadit. Pokud by mne tady s tebou, a to ještě o samotě a bez dalších osob, uviděli, bylo by moc zle.“

„Hm, nemáš to jednoduché, já, nebo jiný, pro ně žádný rozdíl. Jak chápu, pro ně platí jediné žádné.“

„Ano, tak to je, bohužel. Ještěže jsou to pouze víkendy. Do Prahy, kde studuji, na mne našťěstí nedosáhnou.“ Poté ho ve stručnosti

seznámila se svým studijním zaměřením, se závody a s dalšími detaily pobytu v Praze.

„Tak ty jsi v Praze, výborně.“

Beata, která se neustále dívala na cestu směrem k domovu a byla nervózní, považovala nyní za nejdůležitější vyměnit si telefonní čísla.

„Jo, tak nyní je mi jasné, proč tady trávíš tak hodně času na vodě.“

„Jednou jsem si tuto řeholi zvolila, tak se musím činit. Tělo dostává pořádně zabrat, ale je zatím po roupech. Ty, jak vidím, spíše zatěžuješ hlavu, že? Mám pravdu, co? A co vlastně tady v těchto končinách pohledáváš?“

Petr ji seznámil s důvodem pobytu tady a s tím, co v Praze studuje.

„Jo, tak pan filosof, podívejme se na něj,“ řekla s úsměvem na tváři, „připadá mi to, promiň, jako když se potkají houslista s kovářem. Jemné prsty a tvrdá makačka. No, dobrá, proč ne? A máš něco, co hraješ s oblibou, myslím tím mimo studijních skladeb?“

Petrovi netrvalo dlouho, aby pochopil, že tím míní jeho hobby.

„Baví mne psaní příběhů, krátkých i delších. Pustil jsem se do novely. Pro mne to znamená odříkat se mnoha věcí a tvrdý záběr hlavou a perem, něco jako ty svaly a pádlem.“

„Zajímavý koníček,“ reagovala na to, „pokud si to přeješ, může se ti záměr napsat zajímavou knihu povést, a pokud snad ne, znamenalo by to, že sis to nepřál dostatečně silně. No, ale nyní dost, připadá mi, že začínáme pomalu filosofovat, a to není moje parketa. Ale hlavně musím domů.“

„Mohu ti s tím vozíkem pomoci?“

„Děkuji, ale až domů ne. To by asi naši nepřezili.“

„Dobrá tedy, tak jdeme,“ uchopil předeek kajaku na vozíku a vydali se na cestu.

Beata kráčela po jeho boku a spíše než na cestu se dívala na něj, kterému se rozvázal jazyk a který začal ventilovat úvahy o životě.

Jak tak pokračovali a poslouchala jeho vyprávění, nevšimla si, že nekráčí po hladkém chodníku a zakopla o jeden z vyčnívajících kořenů. Bylo to zcela nečekané, nestačila pohotově zareagovat a podvrhla si kotník levé nohy. Vykřikla bolestí a šla do pokleku. Od pádu na kamenitou cestu ji zachránil Petr, který ji uchopil kolem pasu a přidržel ji. Sténala bolestí, nemohla na nohu našlápnout a nezbylo jí tak, aniž si to v té chvíli uvědomila, než zůstat v jeho pevném sevření. Její bolest přebila možná příjemný, možná nepříjemný pocit být v tak těsném kontaktu s mužským protějškem. Petr, který ji pevně držel, byl, možná škodolibě, rád, že tato nehoda mu umožnila první užší kontakt s ní. Byl moc příjemný.

Beata se dívala na kotník, pokyvovala hlavou, jakoby ne a ne pochopit, že se jí to stane před závodem.

„Nevypadá to dobře, podívej se, jak mi kotník otéká,“ řekla a snažila se lehce na nohu našlápnout.

„Ne, nejde to,“ podívala se na něj a její pohled nesvědčil o ničem jiném než o prosbě pomoci jí na cestě domů.

„Ano, nemusíš mi nic říkat,“ zareagoval Petr, „rád tě doprovodím a snad se rodiče na tebe v tomto případě nebudou zlobit.“

„To si nejsem jistá, ale buď, jak buď,“ odpověděla a přeskočila na jiné téma.

„Nebudeš to mít se mnou a s vozíkem snadné, že?“

„Pokud by to nešlo, tak půjdeš samozřejmě nejdříve ty. A pro vozík s kajakem se pak vrátím.“

Beata ho objala kolem pasu a vydali se na cestu. Na první pohled spokojený pár. Poskakující dívka a mladík vyrovnávající zátěž, které se mu dostává zprava, špičkou lodě, kterou drží a tahá na straně levé.

„Docela to jde, že?“ prohlásil v momentě, kdy začínala zrak upínat před sebe a přemýšlela o něčem úplně jiném. O tom, jak se tady brzy objeví rodiče.

„Ano, myslím si ale, že budeme mít možná brzy posilu, rodiče, nebo alespoň tatínka.“

5

Manželé Ivan a Eva Noskovi, rodiče Beaty, byl podivný pár zcela odlišných charakterových typů. Ivan, diktátor, a Eva, jeho poddaná, oběť jeho vládnutí. Jak to v podobných případech bývá, musela ho poslouchat na slovo, neodvážila se mu odporovat a byla často z jeho jednání na pokraji nervového zhroucení. Týral ji psychicky, ale sahal na ni i rukama. Stačilo jen špitnout o jeho nehezkém přístupu k Beatě a její krk byl často v nebezpečí. Mínila tím jeho konání omezující její přirozený vývoj, zasahující nepatřičným způsobem do jejího soukromého života a vzbuzující u dcery strach z případného odporu. Ivan se ji snažil totálně přivlastnit, diktovat její počínání a zamezit jí řídit se vlastními pocity a vlastním přáním. Dělal to chytře. Byl na ni

od malička milý, po manželce požadoval to samé, i když to nebylo nutné, u ní to byla čistá mateřská, upřímná láska.

Ivan do Beaty trvale a systematicky vštěpoval myšlenku absolutní nedůvěry k lidem v okolí, upozorňoval ji na nebezpečí při kontaktu s nimi a vybízel ji nenavazovat bližší přátelský vztah s dětmi ve škole, studenty na gymnáziu a později na vysoké. Dosah jeho síly se vzdáleností jejího pobytu klesal. To nelze říct o jeho úmyslu ji nadále kontrolovat. Plně se mu to dařilo doma na vesnici, kam Beata, pokud neměla výjimečný důvod, o víkendech zajížděla. Měl to, chytrák, pěkně vymyšlené.

U Beaty se již v útlém mládí projevil velký zájem o sport. Ráda běhala, hrála s kluky fotbal. Bylo to soutěživé děvče. A otec toho patřičně využil. Za gymnazijních studií jí zařídil členství v atletickém klubu, což při jejích schopnostech nebyl problém. Líbilo se jí v něm. Tatínek ji v tom silně podporoval, i když on sám žádný větší vztah ke sportu neměl. Byl to rafinovaný způsob, jak ji udržet o víkendech doma. Dokazoval jí, jak blahodárny vliv na sportovní vývoj má běhání v přírodě. Vytyčoval jí trasy, na nichž jí při běhání měřil čas. Beata si v té době neuvědomovala, proč to vše tatínek dělá.

Během studií na gymnáziu v nedalekém okresním městě, kam dojížděla autobusem, se celý její svět zúžil na školu, přípravu do školy a běhání. Prakticky bez kontaktu s mláďenci či dívkami. Zpočátku, než se z vyprávění dívek ve škole dozvěděla, kam všude směřují jejich myšlenky a zájem, jí to ani nevadilo. Doma o ničem podobném řeč nepadla. Trvalo delší dobu, než si uvědomila, že je jiná než ostatní dívky. Ne však, že to vše je záměrem otce, který se ji snažil od

okolního světa izolovat. Vzhledem k tomu, že maminka podporovala (byla nucena podporovat) názory tatínka, se domnívala, že je to takhle v pořádku.

Tatínek na Beatě začal pozorovat jistý neklid. Myslel si, že je to stereotypem způsobu prožívání dnů a týdnů. Ten neklid se projevoval i u jeho manželky, které ale nepřipustil ani jen vyslovit svůj pohled na věc. Často ji v nepřítomnosti dcery vynadal hrubým způsobem, který ji přivedl k pláči. Vyhrožoval jí fyzickým týráním, pokud by před dcerou projevila i jen jiný názor, než měl on sám.

Ivan přemýšlel nad tím, jak Beatě trochu upravit denní režim. Způsobem, se kterým by souhlasila. Tloukl si rukou o hlavu, že ho to nenapadlo dříve. Přece vodní sporty! Vždyť měl jezero nedaleko domova. Beata byla touto myšlenkou, což znamenalo značnou změnu k pouhému běhání, radostí bez sebe. Z nabízených disciplín se jí líbila jízda na kajaku. Tatínek tak pořídil hned dva, se kterými se chystali na vodu. Předtím si však na internetu přečetl něco o základech jízdy, aby na dceru mohl zapůsobit jako expert. Beata pozorně vyslechla jeho povídání. Tedy alespoň se tvářila, že poslouchá jeho svaté kázání, a nemohla se dočkat, až s pádlem do kajaku zasedne. Teorie je krásná věc, jen ji správně aplikovat. To se otci nepodařilo. Ve snaze předvést jí v praxi svoje rady při silném záběru pádlem ztratil rovnováhu, převrhl se a okusil tak chlad vody jezera. K sebezáchraně nepoužil eskymáka, o němž před Beatou básnil a který se mu nepovedl. Z kajaku se dostal způsobem, který na internetu popsán nebyl. To vše ke zděšení Beaty, jež spatřila nad vodou jeho vystrašený obličej lapající po vzduchu. Sledovala ho škodolibě s úsměvem na tváři, jak se

dostává ke břehu. Ne, nebyl to úsměv nepřející. Asi by se ale objevil na tváři každého, kdo by toho starého člověka v té chvíli pozoroval. To se jen opětovně zamyslela nad tím, proč to vše otec dělá. Jasně tušila, nejenom tušila, věděla, že důvodem je dělat vše pro to, aby si ji pevně připoutal k sobě. Jakým způsobem, aby se jemu a matce zdravotně nepřitížilo, má dát jasně najevo, že touží po vlastním, svobodném rozhodování? Trápila ji myšlenka jim uškodit a zkazit zbytek života. Ale co její život? Na další úvahy nebyl nyní čas. Bylo jí líto dívat se na promočeného otce. Kajak a pádla nechali na břehu a dali se na cestu domů. Ivan, zmoklá slepice, se sklopenou hlavou, na ni téměř nepromluvil. Bylo více než evidentní, že se za provedené školení stydí.

6

Nyní byla Beata myšlenkami úplně jinde než u vzpomínání na své kajakářské začátky. Kdo z nich však nevypřchal, byl otec, nyní ne jako sportovní rádce, ale tvor, který jí naháněl strach při pomýšlení na setkání s Petrem. K jejímu překvapení jí nikdo, i přes zpoždění, nešel naproti, a tak se mohla klidně došourat k domečku. Zdánlivě klidně, tak se to jevilo Petrovi. Klid navenek, v myšlenkách si však říkala, že je to zvláštní, zda to není klid před bouří apod. Jak se ukázalo, její obavy ze setkání byly oprávněné.

Ivan si zdřímnul v křesle u televize. Když byl v tomto stavu, chodila kolem něj Eva po špičkách, aby ho náhodou neprobudila. To by byl pak na ni nevrlý jako zlý pes na vetřelce. Když se náhodou podívala z okna a zahlédla kulhající dceru s mládcem, popadl ji strach. Byl větší, než by šel z diktátora spícího v křesle po násilném probuzení. Popošla k němu a jemně mu poklepala na rameno. Ivan pomalu otvíral oči, vypadal ospale a přicházel pomalu k vědomí. Jak před sebou zahlédl postávat Evu, z jeho ospalé tváře zmizel klid a jeho pichlavé oči ji začaly nenávistně probodávat.

„Co to děláš? Proč mne budíš? Copak nemám právo si na chvilku po námaze zdřímnout? Víš, jak jsou oči unavené seřazováním poštovních známek? Tobě ale tento můj koníček evidentně vadí, co? Tak hele, bylo to naposledy, cos to udělala, jasně? Asi se budu muset příště v místnosti zamknout.“ Otočil se k ní zády a bylo jasné, že v odpočinku hodlá pokračovat.

Eva se postavila před něj, začala mávat rukou ve snaze naznačit, že mu chce něco sdělit. Ukazovala přitom k oknu a prohlásila: „No, dobrá, dobrá, to slyším pořád. Podívej se, kdo se blíží k domku.“

„Určitě Beata, ta to ode mne za to zpoždění pořádně schytá,“ řekl, líně se zvedl z křesla, popošel k oknu a podíval se ven. Překvapením sebou cuknul, nemohl popadnout dech, zavrával a nestačil v té chvíli říct nic víc než: „Podej mi židli!“ Tu mu poskytla s takovou rychlostí, že se místo na podlahu složil na ni. Z úst na jeho popelavé tváři, svědčící o velikém šoku, zaznělo: „Vodu, vodu!“ Eva pro ni odběhla jako fretka, podala mu velikou sklenici a poté odbíhala opakovaně a zmateně k oknu a zpět k němu.

Jak uviděla dvojici blížít se ke vchodu, mrskla sebou ke dveřím. Otevřela je, oběma rukama naznačila, ať nevstupují, a dveře zavřela.

„Co se děje, mami, vypadáš celá vystrašená, co táta?“ Eva jen kroutila hlavou, ukazovala směrem k oknu a chvíli jí trvalo, než řekla: „Sedí zcela zničený na židli.“

„Cože?“ po tomto slovu se Beata pokusila dostat dovnitř. Eva jí v tom zabránila.

„Chceš, aby tátu ranila mrtvice?“

„Ne, to určitě ne,“ odvětila, „zcela jistě ale vím, že to vše způsobila přítomnost tady Petra. Jo, mami, promiň, že jsem ti ho nepředstavila.“

„Petře, to je moje maminka Eva.“

„Těší mne, paní Evo,“ prohlásil s úklonem hlavy.

„Co se ti, holka, přihodilo,“ řekla Eva a dívala se na její oteklý kotník.

„Zakopla jsem o kořen. Naštěstí u toho byl tady Petr, který se ujal vozíku, a pomohl mi dobelhat se domů. Snad to bude pouze výron a ne zlomenina. To by bylo nyní moc špatné, i když i toto možná stačí k tomu, že se závodu nebudu moci zúčastnit. No nic, co se dá dělat, jsou v životě horší věci, vid’?“

Eva ji vyslechla a zrak ze zmodralého kotníku přesunula na Petra.

„Děkuji vám za šlechetnou pomoc.“

„Ale to nic,“ odpověděl, „jsem rád, že jsem si s Beatou a kajakem poradil.“

Eva se na něj usmála a poklepala ho po rameni. „Zvládl jste to bravurně.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zvláštní náhoda.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.